

kerkelijke banen opgroeit, en het werk in de Angelsaksische landen, inzonderheid Amerika, waar meer de sociale hulp in dienst der Evangelisatie (bijv. door het openen van tehuizen) op den voorgrond treedt."

"Veroorlooft u mij een vraag, freule, die u misschien wat vreemd klinkt, maar mij als, helaas, te veel buitenstaander, vergeven zij: wat nut kan er nu zijn in de internationale samenbinding van een werk, dat elk land voor zich toch wel af kan?"

De vraag bleek een deurtje te hebben geopend, waarachter ik ongezocht het warme licht van een groote overtuiging en een vast levensdoel zag glinsteren. Mijn gastvrouw greep blijkbaar heel gaarne deze vraag aan, om in verhoogde levendigheid van woord en gebaar te wijzen op het *zeer groote* nut van zulk een samenbinding:

"Dat zal ik u zeggen. Allereerst is er het groote nut van de uitwisseling der ervaringen in den praktischen arbeid, waarmee elk land elk ander land kan dienen. Tot hoeveel zegen kunnen daarin reeds de meer beschaafde landen de minder beschaafde zijn! Dan wil ik u vooral twee groote werkelijkheden noemen: de geestelijke verrijking, ontvangen door het verkennen van wat andere volken bezitten — en dat gaat wederkeerig, want ik ben o zoo bang van religieuze, kerkelijke of nationale zelfgenoegzaamheid. En tweedens is er de realiseering van eigen bezit — wat heusch niet altijd behoeft te zijn het constateeren van meer of beter bezit."

"U bedoelt?"

"Kijk, als u let op het tweëerlei in het zwaartepunt, dat bijv. de tal van Europeesche landen leggen in belijdenis en kerk, terwijl de Amerikaan het legt in zijn „toegepast Christendom," dan is het goed, juist omdat we ons bewegen op het levensgebied van de jonge *vrouw*, acht te slaan op datgene, waarin allen *elkander* tot steun kunnen zijn. Waar bij komt, dat onze Wereldbond duurzaam versterken wil het besef, dat wij vrouwen *samen* in deze wereld staan met hooge en ernstige belangen, die in alle landen wel gevarieerd, maar voor Christus' Koninkrijk toch één in middelpunt zijn."

"Mag ik vragen, freule, hoe de Wereldbond die belangen benadert en dient?"

"Wij volgen in de uitwerking van het groote doel: „de bevordering van vrede en beter begripen tusschen standen, volken en rassen" (art. 3 van onze grondwet) reeds aanstonds de methode der saamhoorigheid; uit verschillende landen, waar onze organisatie „bij" is, worden secretaresses naar andere uitgezonden. Zoo heeft N.-Amerika (dat ook financieel ons werk krachtig steunt) er 65, Engeland 15, uitgezonden. Die secretaresses zoeken contact met eventueel bestaande bonden of vooraanstaande vrouwen, om zoo spoedig mogelijk een nationaal bestuur te vormen, dat, met inachtneming van onze beginselverklaring, op eigen compas kan varen..."

"En dat financieel uit de centrale kas leeft?"

"In zooverre, dat wij de *besteding* der gelden zoo veel mogelijk in hun handen laten. Amerika bijv., dat veel voor China doet, laat aan de Chineesche leiding het beheer der gelden over. Iets dergelijks vindt u ook in Ned. Indië, waar Mej. Gunning, door het moederland om zoo te zeggen aan Indië geleend, de leiding heeft."

"Richt uw Bond zich ook in directen zin op het sociale vraagstuk, bijv. door contact met Regeeringen in verband met de wetgeving?"

"Onze Wereldbond ontvangt in verschillende landen

Regeerings-subsidies. En onze nationale federaties trachten zeer zeker invloed te oefenen op de Regeeringen, voorzover zij dat, bijv. door requesten e. d. kunnen doen in betrekking tot de speciale belangen der jonge vrouw in haar vele arbeids-verhoudingen."

"Ondanks de, zooals ik het begrijp, sterke decentralisatie, houdt uw Bond toch de hoofddraden in één centrum samen?"

"Het is zóó: het besturend lichaam van den Wereldbond bestaat uit stemhebbende vertegenwoordigers van de landen, die actief lidmaatschap hebben, de niet-stemhebbende van de landen die „correspondeerend lid" zijn, en leden van het uitvoerend comité. Deze Wereldraad vergadert eens per twee jaar en heeft mij in 1930 voor vier jaar tot Presidente gekozen, daarna kan ik nog éénmaal voor vier jaar herkozen worden. En het Uitvoerend Comité, naast het Moderamen leden uit 10 landen tellende, vergadert drie keer per jaar te Genève."

"De Wereldbond is nog niet oud?"

"In 1894 opgericht. Ons land, waar sedert 1920 samenwerking is tusschen de vele organisaties van jonge vrouwen, heeft zich in 1922 aangesloten."

"Uzelf is in deze beweging gekomen uit één van die organisaties?"

"Ja. Ik was Secretaresse van de Ver. tot behartiging van de belangen van jonge meisjes en heb in het voorbereidend comité gezeten, dat de stichting eener Ned. Federatie beoogde. In 1924 werd ik afgevaardigd naar den Wereldraad te Washington — waar een broer van mij woont — en zoo is langzamerhand gekomen, wat nu is."

"En wat uw gansche hart heeft?"

"Zonder twijfel. Ik heb het Presidentschap gezien als een zware taak, waarvoor ik mij eigenlijk niet bekwaam gevoelde. Maar dat men een Nederlandsche ervoor koos en mijn ernstige overtuiging, dat het samenbrengen van de jonge vrouwen der gansche wereld in den geest en onder de hoede van Christus tot hun geestelijk, zedelijk en maatschappelijk heil een *roeping* is van onzen tijd, heeft mij ten volle mij voor het werk doen geven."

"Mag ik u nog één vraag doen freule: tot op het oogenblik, dat ik u ontmoette, wist ik van den Wereldbond en zijn werk zeer weinig af. Ben ik een uitzondering?"

Met denzelfden vriendelijken glimlach, waarmee zoo menige opmerking begeleid werd, antwoordde mijn gastvrouw:

"Dat is u, jammer genoeg, niet. Mij valt het telkens op en het spijt mij, dat de belangstelling in of kennis van ons werk niet evenredig is aan het groote nut. Daarom ben ik uw blad en u erkentelijk, dat er weer eens gelezen wordt, wat de Y. W. C. A. beoogt en doet."

Een blik op de klok gaf mij den indruk, dien ik al zoo menig keer bij het spreken met vooraanstaande personen heb ontvangen: hoe jammer, dat zóó snel de tijd voorbijgaat. Maar ik had dan toch een kijkje kunnen nemen in het levenswerk van een vrouw, wier heele verschijning mij zoo sterken indruk gaf, dat het niet alleen het verstand was, dat haar deed schrijven (in een vlugschrift over de vredesactie der vrouw): „Hoewel met grooten schroom, durven wij ons noemen naar onzen Heiland, omdat, hoe gebrekkig ook, het onze vurige wensch is, Hem te volgen en naar Zijn wil te leven."

De Wereldbond van en voor jonge vrouwen mag, varende op dat kompas, geen twijfel hebben over haar zegenrijke bestemming voor dezen tijd en aan die voor een vragenvolle toekomst.

ALS IK . . . .

Als ik Jezus vast moest houden,
Door m'n eigen kleine kracht,
Dan zou ik voor eeuwig zinken,
Ik zou nooit de Stad zien blinken,
Waar de zaligheid mij wacht.

Als ik Jezus vast moest houden,
In den doolhof van den tijd,
Dan zou ik verloren zwerven,
Om in eenzaamheid te sterven,
Moe van leven en van strijd.

Diep in mij is 't wond're weten,
— Troost bij 't dragen van een last —
Jezus gaat onzichtbaar mede,
En, ben ik soms uitgegleden,
Hij houdt *Zelf* mijn handen vast . . .

C. REDERT

KERSTFEEST EN DRIEKONINGEN

(SLOT)

Door Dr J. FERNHOUT

WIJ ZULLEN TEN SLOTTE NOG NAGAAN, hoe het eenvoudig verhaal in Mattheüs is uitgedijd tot een romantische legende, hoe de wijzen uit het Oosten drie koningen uit drie werelddeelen zijn geworden.

Justinus de martelaar is de eerste, die het Bijbelverhaal verruimt. Hij werd in Klein-Azië omstreeks het jaar 100 geboren en is te Rome op ongeveer 65-jarigen leeftijd om het geloof ter dood gebracht. In zijn tweegesprek met Trypho, den Jood, zegt hij, dat de magiërs den geboren Christus in een grot vonden. Deze voorstelling was toen blijkbaar reeds algemeen; wij weten, dat omstreeks 200 deze geboortegrot als een bezienswaardigheid te Bethlehem werd vertoond en dat Helena, de gemalin van den eersten Christenkeizer Constantijn den Grooten, die grot voor alle eeuwen ombouwde tot een overdadig rijk versierde ondergrondse kerk.

Tertullianus gaat schuchter een ander pad inslaan. Hij, de strenge, krachtig-felle verdediger van de overgeleverde leer in Noord-Afrika omstreeks het jaar 200, brengt in één zijner vele geschriften het verhaal der wijzen in verband met den twee en zeventigsten Psalm: „De koningen van Tarsis en de eilanden zullen geschenken aanbrengeu, de koningin van Scheba en Seba zullen vereeringen toevoeren.

Het is niet veel later, dat Origenes, de geleerde theoloog van Alexandrië, in één der preeken over het boek Genesis wel niet direkt maar indirekt aanduidt, dat er drie wijzen zouden zijn geweest.

Nog een eeuw later is het een bekend prediker in Syrië, die verder gaat dan Tertullianus en rechtstreeks opgeeft, dat de wijzen vorsten waren. Eerst verheerlijkten den Christus de stomme dieren, de os en de ezel, dan de herders, en eindelijk de vorsten uit Perzië. Van dien os en ezel, die we voortaan op talloze voorstellingen van de aanbedding der wijzen vinden afgebeeld, zegt Gregorius van Nyssa, een der drie

grootte kanselredenaars van Kappadocië in Klein Azië, kort na 350, dat Jezus in de kribbe in de grot lag, opdat naar het woord van den profeet „de os zijnen bezitter en de ezel de kribbe zijns heeren zou herkennen." En hij legt dat zoo uit: de os is de mensch, die voor de wet is gespannen, de Jood; en de ezel het lastdragende dier, met de zonden der afgoderij beladen, de Heiden.

Ten slotte is er in den Oud-Christelijken tijd nog één werk, de Spelunca thesaurorum, de Grot der schatten, geschreven door een leerling of volgeling van Ephräm, waarin te lezen staat, dat de wijzen Chaldeeusche koningen waren, die geschenken brachten; goud, omdat de Christus koning is, mirrhe, daar Hij ook geneesmeester moet heeten, wierook wegens Zijn priesterlijke waardigheid. En het noemt ook voor het eerst de namen van de drie wijzen: Hormizd, de koning van Perzië, Jazdegerd, koning van Saba en Peroz, koning van Scheba.

Die namen hebben niet algemeen ingang gevonden. In de zesde eeuw heeft een onbekende monnik in het Frankrijk een Grieksch werk van een Christelijken geschiedschrijver uit Alexandrië in het Latijn vertaald. Daarin lezen we: „In deze dagen onder Augustus brachten Hem op den eersten Januari wijzen geschenken en aanbaden Hem; de wijzen heetten Bithisarea, Melchior, Gathaspa." En de grootte Engelsche monnik-theoloog Beda (± 725) heeft bewerkt, dat deze, waarschijnlijk eenigszins verkeerd overgeleverde namen, aldus onder de Roomsche-Katholieken zijn bekend gebleven: Balthazar, Melchior, Caspar. Beda schrijft in het Latijn, dat wij woordelijk overzetten: „Wijzen zijn het; die den Heere geschenken hebben gegeven. De eerste is naar men zegt Melchior geweest, een oud man en grijs, met vrij langen baard en hoofdhaar; met purperrood onderkleed en korten groenen mantel en met purperrood met wit doorwerkt schoeisel, en een muts met overhangenden punt van onderscheidene samenstelling gekleed. Goud bood hij den koning, als den Heer. De tweede, met name Caspar, een baardlooze jonge man met rossig haar, in een groenachtig onderkleed, rooden korten mantel, en purperrood schoenwerk gestoken: met wierook eerde hij God, als met een Gode waardige aanbieding. De derde met donker haar, een vollen baard, Balthazar geheeten, had een rood onderkleed met een witten korten mantel en was van groenachtig schoeisel voorzien; door de myrrhe had hij den toekomstigen dood van den Zoon des menschen openlijk aangekondigd. Alle kleedingstukken waren voorts van zijde." —

De drie wijzen vertegenwoordigen hier dus de drie levensperioden van den volwassen mensch: jongeling, man in de kracht des levens, grijsaard.

Nog een stap verder ging de legende in het Westen, toen men aannam, dat de drie koningen vertegenwoordigers waren van drie werelddeelen, en dat zij niets van elkaar en hun gemeenschappelijk doel wisten: Een van hen, Balthazar of Caspar, is dan de Moorenkoning, de beide anderen komen uit Azië en Europa en dicht bij Jeruzalem ontmoeten ze elkander. Vlug en veilig brengen hun de dromedarissen „die driemaal zoo hard loopen als een paard" naar hun doel. Zoo bidden dan in de middeleeuwen pelgrims en reizenden, dat God hen even veilig als de wijzen tot hun doel moge geleiden. De drie koningen zijn schutspatronen voor de reizigers geworden! Zoo begrijpen wij de in Duitsch-